

היחיד הקיימות? כעורפם של נציגי הכוח החדש ומק"י?
לא מן הנמנע הוא, שאם אכן ייוותר בן-גוריון בבדידותו, ייהנה מיחס מיוחד ב-כנסת, ותיתן לו האפשרות להישאר במקור מן הנוכחי, כסיעת-יחיד שתהיה אי בתוך הסיעות הגדולות.
את המחזה העגום הזה החליטו ברפ"י למנוע: דחו את ישיבת המרכז, כדי למנוע פילוג, ומשלחת אלמוני-פרס ירדה לשדה בוקר, לנסות ולשכנע את המנהיג הסורר.

מתורבים

הימנון

המדורה

בשנת 1948 ישבו אנשי המח"ל מסביב למדורות-הפלמ"ח, שתו קפה מן הפינגאן ושרו את שיריו של חיים חפר, ולעצמים — את שירי הבריגאדה הבינלאומית של מלחמת האזרחים בספרד.

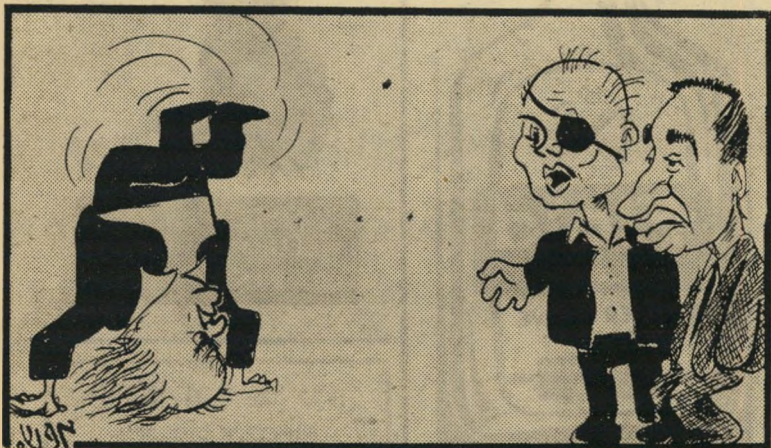
בשנת 1967 יושבים המתנדבים היהודיים מסביב למדורות דומות. אלא שמינהיגיהם והפולקלור שלהם שונים במקצת. המתנדבים האנגלו-סאכסיים, למשל, אינם מרבים לשחות קפה. לעומת זאת, הם אימצו לעצמם מינהג מרחבי אחר: הם מעשנים חשיש, אותו אפשר להשיג עכשיו בארץ בזיל-הזול ובשפע.

כמו כן אין הם שרים שירי פלמ"ח. ו-אפילו לא את ירושלים של זהב.

הימנון המתנדבים, כפי שהוקלט על-ידי צעירה ישראלית שבילתה בעבודות-התנדבות, בצד זרים, במשקי הצפון, בימי המלחמה, ססגוני למדי.

הוא מושר לפי נעימה של זמר-העם הי-פאציפיסטי פוט סיגנס, ורמילים, שאינם פאציפיסטיות כל-כך, הן:

חאלס מצרים / חאלס מצרים / אין היא מאיימת עוד עלי / ובטרם אהיה לעבד ניר

„הוא תמיד אומר את ההיפך...”

צע / אראה את נאצר הנרקב רשעת קבוי-רה / ואז אקום / אלוהים אדירים / לחופשי. בית זה ניתן לשינויים קלים. במקום נאצר אפשר להגיד אתאסי, ובמקום מצרים — סוריה.

לא יודעים! האמת היא שהמתנדבים הפכו לכאב-ראש רציני מאוד, לגבי מוסדות הסוכנות המספלים בהם. „בין המתנדבים הללו לבין הביטויקים של אילת, מלפני המלחמה, לא מבדיל דבר וחצי דבר!” קרא אחד מפקידי הסוכנות הי-בכירים.

דחא משום כך מהססת הסוכנות היהודית להפעיל את המתנדבים בתפקידים אחר-כך. או אף ביטחוניים-חלוציים:

„אנחנו פשוט לא יודעים באיזו מידה הם מסוגלים לעמוד תחת לחץ”, אמר אותו פקיד, דשבוץ.

עבודה

בתיאבון!

אנשי הצוות של סרט הגלולה רצו לחם. בקשר לעבודה לא היו להם טענות. „נותנים לנו סנדוויצ'ים עלובים במקום אוכל”, הסכים אחד מאנשי הצוות. „ותסוחי-אדמה, הוסיף אחר, „אני לא סובל אותם.” „לחם יבש עם גבינה”, אמר מישוה, „ו-” (המשך בעמוד 22)

(המשך מעמוד 11)
בצידם של פלסטינאים חופשיים — או ש-תחיה על הר-גועש, כשבמחצתה, מתחת לסיודותיה, פועל מיעוט-בדרך-לרוב של עב-דים שוחרר-מרי.

מפלגות

הימים חולפים

המנגינה נשארת

דויד בן-גוריון עשה זאת השבוע שוב. לפני שנתיים העמיד את חבריו בפני עוב-דה, פילג את מפא"י. השבוע איים לפלג את רפ"י.

או הצליח למשוך אחריו רבים — לא במידה מספקת כדי להגיע לשלטון, אך די כדי ליצור סיעת-עשרה בכנסת. הפעם נתקע לבידוד.

אולם מלבד גילו, לא השתנה אצל בן-גוריון דבר: אותם טכסיסים, אותן האשמות, כמו:

„צמרת המפלגה (מפא"י) מושחתת!” „לא רק ראש-המשלה משקר! גם תלמי-

דיו למדו ממנו!”

„זהו פשע!”

„זוהי מעילה באמון!”

„חילול זכר הקורבנות!”

„אינני מסוגל להיות חבר במפלגה ש-

ראשיה אינם נאמנים לאמת, לצדק ולדמו-

קראסיה!”

„לאשכול אין כבוד עצמי!”

הלב והראש. הדיון במרכז רפ"י הי-

שבוע, על איחוד-לא-איחוד עם מפא"י, סי-

מל את פשיטת-הרגל הסופית של המפלגה.

צמרת רפ"י, המורכבת רובה ככולה מאנשי

שלטון מקצועיים, התעייפה. אין לה כוח

לבנות מפלגה, שאולי, בעתיד הרחוק, תגיע

לשלטון בעזרת הקלפי. אין לה גם כושר

להציג אתגרים חדשים ורעיונות חדשים.

מנהיג המרד הקנאי בסודאן-של-תחילת-המאה, הצטל-

מה לילי בבגדים מזרחיים. אמינה אל-מהדי הסודא-

נית, המייצגת עם הישראלית, למרות אופרת האיבה ששררה בין ערבים לישראלים בלונדון.

עם נכדת המהרי

בשעה ארבע של ה-4 באוגוסט הגענו ל-ביירות.

חברי הטובים סיירו לי חדר קטן, אבל נחמד, במלון פלזיה, שעל שפת-הים. זה מלון בינוני, משהו כמו גת-רימון שהיה. נרשמתי במלון, על-פי דרכוני הלבנוני.

דיברתי צרפתית — ועוד כמה שפות. הרון דיבר בשמי, וגם סידר לי את כל

הסידורים. ושלם, למרות התנגדותי. הם העלו אותי לחדר, נפרדו מעלי, וסיכמו

שיבואו בשש לקחת אותי לבלות. וכך נשארת לבדי — בלב ביירות. בירת

מדינה ערבית עוינת.

ואז, כשאני חושבת על זה ובקושי מבינה את המצב — צילצל הטלפון.

קפאתי. חשבתי לעצמי: „לילי, גילו מי את. גילו שהורכון לא בסדר.”

ניגשתי ישר לטלפון והרמתי את השפופרת.

„העלמה רוזיד — אולי נוכל להציע לך קפה?” בקע הקול מן המכשיר. „כאן הי-

מנהל של המלון.”

נחתי לנשימתי העצורה לצאת — והוריתי לו בצרפתית הכי טובה שלי.

★ ★ ★

פרידה נימוסית

בשש באו לקחת אותי ג'ורג' והרון — ויצאתי אל רחובות ביירות.

הדבר הראשון, הרגשתי שחסרים כל כתבי-העת הזרים, בעיקר הצרפתיים.

זה משום שבמים ההם היה הכל מלא בצילומי-הניצחון — והלבנונים לא נתנו

לזה להיכנס אליהם.

את הגליזנות הראשונים הכניסו — ורק תלשו עמודים, סיפר ג'ורג', אבל אחר-כך

החרימו את הכל.”

הוא גם הציע לקחת אותי לשוק היהודים, כדי שאראה איך הם חיים בלבנון. אבל

פחדתי וסירבתי.

אחר-כך הציעו שנלך למעדון-לילה — ב-יחוד שבאותו ערב, ב-12 בלילה, היינו צרי-

כים לצאת בחורה.

אבל גם מזה פחדתי. או הסתפקנו בזה שהסתובבנו ברחובות.

כשנימאס לנו, לקח אותי הרון סלים לחתת-משפחת. הוא הציג אותי בפני הוריו ו-

אחיותיו כישראלית — והם התפוצצו מ-צחוק.

רק קצת דאגו שהוא לא יסתבך. אגב, הרון נראה כמו קיבוצניק, בלונדי עם עיניים כחולות. לא פעם היו לו צרות

בגבול הסורי, משום שהמוכסים חשדו בו שהוא יהודי לבנוני.

ג'ורג' השתחרר ונשארה כמו ישראלית-ספרדית, אפילו קיבל פעם מכות בגללו. מעל לכל השתגעו השניים, ואיתם בני-משפחותיהם, מן הערבית המצרית שלי. „אם לא היית אומרת שאת מישראל —

היינו בטוחים שהגעתי מקאהיר” אמרו. בסוף, נפרדנו בנימוס ויצאנו לדרך.

בדרך חזרה לא קרה שום דבר מסוכן. את הגבול הסורי שוב חצינו בשעת לילה.

איש לא הפריע לשינתי-כיככול. ב-5 באוגוסט כבר הייתי בעונה, שב-תורכיה.

מעבר לגבול החזרתי את הדרכון לבחור רים, ששילמו הכל עבורי, ולא חלמו אפילו לקבל כסף, פרט לתודה. כך חזרה אמינה

מזיד להיות לבנונית. ולילי אורבי להיות ישראלית.

במרסין נפרדתי מהם — והלכתי ישר ל-מחנה הצי התורכי.

שם ציפתה לי ההפתעה הבלתי-נעימה ממנה חששתי כל הזמן: אלטן אומנס לא

היה במחנה, אך חבריו סיפרו לי שהוא — נשוי.

וכשהגיע, ראיתי את הטבעת על האצבע שלו.

„אין לי טענות אליך”, אמרתי לו. אבל לבי כאב.

החלטתי לחזור למחרת לאיסטנבול. בינ-תיים התאכסנתי במלון מהודר — שיתפוצץ ולא יחשוב שאני אבודה בלעדיו.

★ ★ ★

שלוש יפה

חששתי קצת: כרטיס-האויייה שלי לישראל — מאיסטנבול — היה ל-9 ב-

אוגוסט. והנסיעה לוקחת יממה שלמה.

וזה היה ב-7. חששתי שאתאחר. החלטתי: במיקרה כזה, אכזבו את כספי האחרון —

ואטוס ללוד.

אבל לא היה צורך. במלון הבחין בי איש-עסקים ממושקף, כבן 50. הוא הזמין

אותי לשותות ראקי (ערקא) וסיפר לי שהוא חוזר למחרת, בניגואר שלו, עם בנו בן-

ה-20, ג'ורג' שמו.

„אולי את מוכנה לנסוע איתנו?” חקר. אמרתי „כן.” בתודה ובנימוס — ואז

הסתבר לי שגם ג'ורג' ואביו הם לבנוניים.

האבא עובד ביצוא ויבוא עם תורכיה. הי-מכונית שלהם היתה מלאה בשבועונים הי-

מתארים את הקרבות ואת ניצחון ישראל. „את מבינה”, אמר לי הזקן בקריצה,

„אנחנו די שמחים מכל העסק הזה.” כל אותו לילה שוחחנו. לבסוף עליתי

לחדרי — לבדי.

למחרת, העירו אותי, ונסענו. זה היה טיול נהדר.

אני מניחה שהזקן חשב שכשנגיע למלון, אבוא איתו. אבל אני הייתי נחמדה אליו ולא

יותר.

וכשהגענו לאיסטנבול, ממש ביום האחרון לפני ההפלגה שלי, אמרתי לו שלום יפה ליד ההילטון.

וכך, בשמחה ובשקט נפשי, כשאני מש-אירה את עברי מאחורי — חזרתי לישראל.